

Csengeri János magyar Horatiusából.

A MUZSA KEGYELME.

— Aristius Fuscushoz. —

(Carm. I., 22.)

A ki feddhetetlen, büntől aki tiszta
Nincs szüksége annak mór gerelyre, nyilra,
Mérgezett nyilakkal megrakott tegezre:
Fuscus, vedd eszedbe!

Utja bár örvény és zátony közt haladjon,
Zordon Caucasus szirtjein kanyarogjon,
Vagy hol a Hydaspes öntözi a rétet,
Zsongva halk regéket.

Lám a míg gondtalan a szabin vadonban
Elbolyongva messze Lalagét daloltam,
Jött egy farkas — fegyver nem volt a kezemben, —
És kikerült engem.

Akkora szörny, melyhez foghatót nem terme
Harcos Apulia nagy tölgy rengetegje,
Sem a rőt oroszlán elaszott szülője,
Numidia földje.

Vess engemet észak örökös havára,
Hol nincs lomb és lomb közt üde szellők árja,
Oly tájakra, melyen ólomnehéz köd ül
S komor ég vesz körül.

Vess engem alá az izzó napszekérnek,
Oly földre, hol ember fia meg nem élhet,
Lalagét imádom, az édes beszédűt,
Édes csevegésűt.

A FÉLÉNK ÖZIKE.

— Chloéhoz. —

(Carm. I., 23.)

Kerülsz, Chloé, mint őz, melyet
Megriaszt egy fúvalom
S fut, keresve aggó anyját
Arkon-bokron, avaron.

Mihelyest tavasz szelétől
Zörren egy-egy kis levél,
Zöld gyík surran át a bokron,
Térde, szive elalél.

Nem mint tigris, bős oroszlán
Üzlek, hogy széttörjelek,
Ideje, hogy elhagyd anyád:
Nagy lány vagy már, nem gyerek!

FORTUNA ISTENASSZONYHOZ,

(Carm. I., 35.)

Ki véded a szép Antiumnak székhelyét,
Fortuna, néked van reá hatalmad,
Hogy fölemeld a porbul a föld gyermekét
És gyászra válts sok büszke diadalmat.

Aggó fohással hozzád járul a szegény
Szántó-vető, s mint tenger asszonyához
Hozzád a kalmár, ha Carpathusnak tengerén
Nagy útra készül és te néked áldoz.

Sok város és nép, vándor skytha, durva thrák
S a büszke Latium remeg te tőled,
Barbár királyokat szült ősz anyák
S tyrannusok, biborba öltözöttek:

Hogy hírük oszlopát lábad ledöntheti,
Ha népük egykor talpra áll, csatára,
Csatára kelnek a hon lanyha gyermeki
S a kényuraknak eljön a halála.

Előtted jár a zordon Végzet kényszere,
Jó-sok gerendaszög van érc kezében,
Aztán vas ék, horgas kampó is van vele,
És súlyos ólom olvasztásra készen.

Mögötted a Remény kíséreti nyomod,
S a ritka hűség, hófehér lepelbé',
Még akkor is, midőn gyászt öltve elhagyd
Az úri kastélyt, bosszúságra kelve.

De a hitlen tömeg s a hitszegő rima
Hátat fordít, szétfutnak a barátok,
Mihelyt a csapnak nincs immár mit adnia,
A szenvedésben nincs osztolni vágyok.

Öltalmazd Caesart, a ki most indít hadat
A brittek ellen, végén a világnak,
Védj ifjú seregét, rettegést támasszanak
Határaig az indus Oceánnak.

Oh jaj, milyen vád, szégyen a sok seb reánk,
S testvéri vér ontása! Van gonoszság,
Mitől mi, szörnyű vaskor, visszariadánk,
Mit elkövetni félt e bűnös ország?

Félvén az istent visszatartá-e a szent
Oltároktól kezét az ifjúságunk?
Kovácsold újra tompa kardunk s jól kifend,
Hogy massagétát s arabot levágyjunk.